

SECRETELE CASEI DE IARNĂ

BEN GUTERSON

SECRETELE CASEI DE IARNĂ

Ilustrații de
CHLOE BRISTOL

Traducere din engleză de
Anca Bărbulescu

Redactor: Iustina Croitoru
Corector: Marilena Vasile
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Art Group Publishing

Ben Guterson

The Secrets of Winterhouse

Text copyright © 2018 by Ben Guterson

Illustrations copyright © 2018 by Chloe Bristol

Published by arrangement with Henry Holt & Company

Henry Holt® is a registered trademark of

Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

© HUMANITAS, 2020, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Guterson, Ben

Secretele Casei de Iarnă / Ben Guterson; il. de Chloe Bristol;

trad. din engleză de Anca Bărbulescu. – București:

Humanitas, 2020

ISBN 978-973-50-6678-9

I. Bristol, Chloe (il.)

II. Bărbulescu, Anca (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Pentru Rosalind, Jacob, Olivia și Natalie

WILFRED QUARLES: Stăruie un zvon cum că ar exista un coridor secret care duce la altar. Se pare că l-a menționat Gustav Placides în jurnalul care i se atribuie.

GENERALUL THRALE: M-aș mira să fie adevărat. Dar și mai tare m-aș mira să nu fie adevărat. Implauzibilitatea existenței pasajului îl face cu atât mai real pentru mine.

— Din *The Secret Mirror* de Herbert Quain

PARTEA ÎNTÂI

MAI ÎNALT, MAI SPLENDID, MAI MISTERIOS

TALISMAN

Elizabeth Olivia Estival sări de pe treapta autocarului în zăpada până la glezne și deja ajunsese la jumătatea distanței până la mica autogară de cărămidă, când o străfulgerare de certitudine o făcu să se oprească: *Mă caută cineva.*

— Elizabeth Estival? se auzi o voce prin aerul rece al dimineții. Elizabeth Estival este?

Se uită înapoi, spre autocar. Lucrurile acestea se petreceau cu o asemenea regularitate – o premoniție, o impresie, o *senzație* că urma să se întâmple ceva –, încât nu o mai mirau. Un tânăr în aceeași uniformă albastră ca a șoferului stătea lângă portiera autocarului și îi urmărea pe pasagerii ieșiți să își mai întindă picioarele. Ținea în mână un plic.

— Este cineva pe nume Elizabeth Estival? întrebă el privind în jur.

Elizabeth ridică mâna.

— Aici.

— A, spuse el, apropiindu-se cu pași mari. Atunci am asta pentru dumneavoastră.

Îi înmână plicul mic (ca acela în care ai primi de la bunica o felicitare de mulțumire pentru un cadou) și spuse:

— Vă aștepta aici, la autogară.

În timp ce rămase pe loc cercetând plicul și întrebându-se cine ar fi putut să i-l lase aici, în drumul ei spre nord, către hotelul Casa de Iarnă, și cine s-ar fi asigurat că avea să îl primească aici, unde autocarul nu făcea decât o oprire de zece minute, Elizabeth își dădu seama că nu îi mulțumise omului. Dar, când ridică ochii, nici urmă de el.

Ciudat, își spuse ea. Cam singurele persoane care știau că plecase în călătoria aceasta erau mătușa ei, Purdy, și unchiul ei, Burlap, cu care trăise opt ani nefericiți în orașelul plicticos Drere. Se bucura atât de tare că avea să evadeze de lângă ei anul acela în perioada sărbătorilor de iarnă (așa cum evadase și în anul dinainte, la prima ei vizită la Casa de Iarnă), încât se temea ca plicul să nu conțină instrucțiuni de ultim moment cum că trebuia să se întoarcă la casa lor sărăcăcioasă. În afară de ei și de bunul ei prieten Freddy Samsitt, singura persoană care mai știa că plecase era Norbridge Autumnal. Norbridge era proprietarul Casei de Iarnă și, după cum aflase Elizabeth acolo cu 353 de zile înainte (ținea cu atenție socoteala lucrurilor de felul acesta), mai era și bunicul ei. Era convinsă că nimeni altcineva nu ar fi putut afla că avea să se găsească fix în autocarul acesta, fix la ora aceasta.

Elizabeth rupse plicul și scoase încet din el un bilet cartonat pe care era scris următorul mesaj:

Dragă Elizabeth,

Ne bucurăm cu toții foarte tare că ne vom revedea la Casa de Iarnă! Fii bună, te rog, și coboară din autocar în orașul Havenworth, oprirea de dinaintea de Casa de Iarnă, unde te-aș ruga să vii să ne întâlnim la cafeneaua Bradul Argintiu. Vei ajunge pe la ora prânzului. Ceea ce înseamnă că putem să mâncăm!

În așteptarea sosirii tale, etcetera și altele,

bunicul tău, Norbridge

Elizabeth își împinse ochelarii pe nas, se uită la pâlcul de pasageri de lângă autocar și încercă să își înăbușe senzația de dezamăgire surprinsă. Sigur, se bucura să îl revadă pe Norbridge și avea să fie interesant să exploreze orașul Havenworth, dar de ce nu se puteau întâlni direct la Casa de Iarnă, unde de-abia aștepta să ajungă? De ce o puneă să aștepte, când se puteau revedea la fel de bine la hotel?

Citi din nou mesajul, îl puse la loc în plic, apoi – hotărâtă să se lămurească odată ce se întorcea la locul ei – își continuă drumul spre clădirea autogării ca să-și ia ciocolată caldă și un pachet de biscuiți. În fond, unchiul și mătușa ei, care o duseseră cu mașina până la gara din Drere cu o seară înainte, în loc să o pună să meargă pe jos, îi dăduseră zece dolari pentru lungă călătorie cu trenul și autocarul până la Casa de Iarnă. Rămăsese surprinsă de generozitatea lor (căci suma aceasta era de departe cea mai mare pe care i-o dăduseră vreodată lui Elizabeth), ca și de voga urmă de tristețe pe care i se păruse că o observă la ei. Toată situația fusese atât de ciudată și de neobișnuită pentru cei doi, încât Elizabeth nu știuse ce să înțeleagă din ea. Dar îi mai rămăseseră 7,36 dolari și îi era foame.

Cinci minute mai târziu, când se întoarse la autocar și își croi drum până la locul ei, îl găsi ocupat de un

băiat cam de aceeași vârstă cu ea. Cartea pe care o citise ea pe drum – *Secretul conacului Northaven*, de Damien Crowley – și pe care o lăsase chiar pe locul ei, ca să arate că era ocupat, nu se vedea nicăieri. Rămase în picioare, pe intervalul dintre scaune, așteptând ca băiatul să ridice privirea. Părul negru îi trecea pieziș pe frunte și îi ascundea fața, purta un palton negru de lână și era atât de concentrat la un joc de pe telefon, încât nu observa nimic altceva.

Motorul pe motorină porni cu un mârâit, iar autocarul începu să toarcă.

— Rugăm pe toată lumea să revină la locuri! anunță șoferul.

— Cred că ești pe locul meu, spuse Elizabeth pe cel mai politicos ton de care era în stare.

Băiatul nu ridică ochii, așa că încercă din nou:

— Scuză-mă. E locul meu.

Băiatul ridică încet privirea. Avea o expresie indiferentă, dar provocatoare, ca și cum Elizabeth făcuse cine știe ce greșală și el ar fi putut fi convins, eventual, să o treacă cu vederea.

— Ce? întrebă el pe un ton plat.

— Locul meu, spuse Elizabeth, arătând spre rucsacul ei, care stătea în plasa pentru bagaje chiar deasupra capului lui. Aici stăteam eu.

— Și are numele tău pe el? se auzi o voce de pe rândul de scaune din spatele băiatului.

Elizabeth întoarse privirea într-acolo. O femeie masivă într-o haină de blană albă se holba urât la ea. Pe locul de lângă ea, un bărbat chel cu mustață subțire o fixa cu o strâmbătură crudă.

— Biletele nu sunt cu loc, spuse el, apoi dădu din cap spre femeia de lângă el, care îi adresă un zâmbet larg și mândru.

Elizabeth privi spre pasagerii de pe locurile din partea cealaltă, convinsă că unul dintre ei avea să confirme că, într-adevăr, băiatul îi luase locul, dar nu ridică nimeni ochii. Trase aer adânc în piept.

— Aveți dreptate, biletele nu sunt cu loc, dar am rucsacul aici și stau pe locul acesta de azi-dimineață, de când m-am îmbarcat. Mi-am lăsat și cartea pe el.

Băiatul își păstrase aceeași expresie seacă; nu mai părea dispus să dedice mai mult de câteva secunde acestei pierderi de timp înainte să își continue jocul.

— Rodney, spuse femeia cu haina albă, să nu te miști de-acolo.

Apoi îi zâmbi fals lui Elizabeth:

— Primul venit, primul servit. Sunt locuri destule. Bărbatul de lângă ea se strâmbă și mai tare.

Băiatul, Rodney, coborî ochii în telefon.

— Bineînțeles, mamă, spuse el, apoi căscă.

Elizabeth aruncă o privire spre partea din spate a autocarului.

— Da, mai sunt locuri destule, încuviință ea. Și probabil și oameni mai amabili. O să te rog doar să-mi dai cartea și mă mut bucuroasă.

Rodney ridică ochii și întoarse capul de la stânga la dreapta cu o mișcare leneșă.

— N-am văzut nicio carte, ce tâmpenie! zise el, apoi se trase într-o parte și întinse mâna după ceva de lângă brațul scaunului pe care stătea. A, dacă nu cumva vorbești de asta.

Scoase o carte dintre scaune și o ridică de parcă îi arăta o cârpă extrasă dintr-un canal.

Elizabeth o înhăță repede și o cercetă în căutare de orice semne de deteriorare. Simți cum i se înroșesc obraji și i se strânge pieptul.

— Mulțumesc! spuse ea scurt, întinzând mâna după rucsac și trăgându-l spre ea. Oricum n-aș vrea să stau aici cu tine în niciun caz!

— Hopa, o fată cu gura mare! spuse femeia cu haina albă.

— Am să rog pe toată lumea să ia loc, anunță șoferul. Plecăm.

Elizabeth își ridică rucsacul pe umăr, tremurând de furie.

— Sper că sunteți mulțumiți de cum vă purtați, spuse ea, pentru că nu îi veni în minte nimic altceva.

Plecă cu pași apăsăți spre partea din spate a autocarului și tocmai încerca să nu bombăne insultele care fierbeau în ea, când îl auzi pe bărbat spunându-i femeii:

— Cartea ei era de Damien Crowley?

Comentariul era destul de neașteptat, iar Elizabeth era atât de preocupată să se stăpânească în timp ce se făcea comodă pe noul ei loc, încât aproape că îi ieși din minte biletul lui Norbridge.

Douăzeci de minute mai târziu, reîncepuse să citească *Secretul conacului Northaven*, iar frustrarea de a-și fi pierdut locul în favoarea unei familii atât de nepoliticoase nu o mai distrăgea decât din când în când. *Ce bine ar fi fost dacă aș fi spus „Nu conta nici dacă locul avea numele meu pe el, fiindcă oricum arătați de parcă nu știți să citiți!”*, își spunea ea, apoi încerca din nou să uite de episod. Se gândi să-și scoată carnețelul și să înceapă o listă nouă, eventual ceva de genul „Lucruri de spus când oamenii se poartă urât”, dar se răzgândi.

Alcătuirea de liste era o abilitate pe care și-o perfecționase de-a lungul anilor, umplând trei carnețele și jumătate cu liste ca „Orașe din străinătate unde am de gând să locuiesc cel puțin un an într-o bună zi”, „Cele mai bune fursecuri pe care le-am mâncat vreodată”,

„Reguli aiurea pe care le inventează mătușa Purdy, după care uită de ele“, „Profesori de la mine de la școală cărora nici nu le plac copiii“ și „Case din Drere care au nevoie de reparații și/sau zugrăvire și/sau demolare totală“ („Cea în care stau eu“ era pe primul rând în lista din urmă). Doar că în ultimul an listele ei începuseră să se schimbe. Dacă mai demult avea o fascinație fără margini pentru lucruri ca „Bomboane preferate“ sau „Cele mai frumoase păpuși“, în ultima vreme observa că o interesau din ce în ce mai puțin, iar acum crea liste cum ar fi „Cele mai nesănătoase lucruri pe care le poți mânca la prânz“, sau „Lucruri pe care le spun oamenii și care înainte mi se păreau foarte tari, dar acum nu mi se mai par“, sau „Lucruri pe care le fac fetele de la mine de la școală doar ca să fie populare“. Cu câteva luni înainte, la începutul clasei a șasea, chiar începuse una intitulată „Băieți de la școală cu care aș putea să mă înțeleg bine“ – listă de care în alți ani nu se simțise câtuși de puțin interesată.

Elizabeth oftă, aruncă o privire spre Rodney și părinții lui și își întoarse atenția la carte, primită cadou de la Norbridge cu un an înainte, pe care deja o citise o dată. La fel ca la vizita anterioară la Casa de Iarnă, Elizabeth luase cu ea mai multe cărți, inclusiv trei împrumutate de la biblioteca școlii. Îi plăcea enorm să citească și îi plăceau enorm cărțile. De fapt, unul dintre principalele motive pentru care de-abia aștepta să se întoarcă la Casa de Iarnă era că avea cea mai mare bibliotecă din câte văzuse vreodată, iar bibliotecara era o femeie blândă, cam de vârsta lui Norbridge, pe nume Leona Primaveral, de care Elizabeth se apropiase. În plus, era nerăbdătoare să-l revadă pe Freddy, pe care îl cunoscuse când părinții lui îl lăsaseră singur în hotelul enorm, de Crăciunul anterior, și care avea

să vină din nou anul acesta. Freddy era cel mai deștept băiat pe care îl întâlnise vreodată și singurul cu care se împrietenise. Chiar ținuseră legătura de-a lungul anului, scriindu-și e-mailuri de două-trei ori pe lună.

— Cât mai avem până la Casa de Iarnă? întrebă cineva tare, întrerupându-i amintirile lui Elizabeth.

Rodney, băiatul care îi luase locul, întinsese capul pe interval să se uite în spate, la părinții lui.

— Doar câteva opriri, se auzi vocea mamei lui. Joacă-te acolo și lasă-ne să ne odihnim.

Rodney își mută privirea și se uită urât la Elizabeth.

— Trei săptămâni la Casa de Iarnă. Fără ratați care să mă deranjeze.

— Da, Rodney, se auzi și vocea tatălui lui. Acum concentrează-te la joc și fă liniște.

Rodney rânji cu răutate spre Elizabeth, apoi trase repede capul înapoi.

Super! își spuse Elizabeth. *Băiatul ăsta și părinții lui stau și ei la Casa de Iarnă.* Se întinse, lăsă cartea pe locul de lângă ea și își duse mâna la pulover, peste locul unde îi atârna la gât medalionul. Era singurul lucru pe care îl avea de la mama ei, un disc de marmură indigo într-un cadru de argint, având cuvântul „Încredere“ gravat pe el.

Să sperăm că voi avea parte de încă o vacanță minunată la Casa de Iarnă, își spuse ea.

În anul dinainte, Elizabeth aflase că mama ei (despre care se credea că murise, împreună cu tatăl ei, într-un accident cu artificii de 4 Iulie) fusese singurul copil al lui Norbridge. Cu alte cuvinte, ea, Elizabeth, era unul dintre puținii membri în viață ai familiei Autumnal. De aceea, Norbridge îi promisese că avea să găsească o cale de a o aduce înapoi la Casa de Iarnă definitiv, iar cu unsprezece luni în urmă, când se întorsese la Drere,